

Quan les televisions legals són minoria

Segons la Generalitat Valenciana, totes les televisions del País Valencià que no tinguen una concessió administrativa de televisió digital terrestre (TDT) són il·legals. I han de deixar d'emetre. L'adjudicació de les llicències de TDT que féu la Generalitat Valenciana el 30 de desembre del 2005 no significava només que les empreses adjudicatàries gaudien de l'autorització administrativa per dur endavant les seues programacions durant deu anys, sinó que tota la resta devia abandonar la seua activitat.

La Generalitat Valenciana s'havia marcat com a data de referència el darrer 6 d'agost. Aquell dia totes les televisions que no disposaren de la llicència atorgada per la Generalitat havien de posar fi a les seues emissions. Però el Govern valencià només ha vetllat pel compliment d'aquests tancaments en el cas de TV3. I mentrestant un nombre no petit de televisions locals i comarcals continua amb les emissions arreu del País Valencià.

Als mitjans valencians s'ha parlat d'un xifra aproximada de trenta televisions, però podrien ser fins a setanta les que continuen amb les seues emissions malgrat que no posseeixen una llicència de la Generalitat, com comenta José Ignacio pastor, delegat del PSPV-PSOE per a temes audiovisuals. Consultada la Direcció General de Mitjans de Comunicació de la Generalitat sobre quines són les televisions que emeten de manera irregular al País Valencià, la resposta és que no hi ha un registre de televisions que emeten de manera il·legal.

L'Associació per a la Investigació de Mitjans de Comunicació elaborà un cens de televisions locals a tot l'estat l'any 2002, i és el darrer que s'ha fet en aquest àmbit. Aquest estudi llista 122 televisions d'aquest tipus al País Valencià; 22 a les comarques de Castelló, 42 a les de València i 55 a les alacantines.

Per la seua banda, la *Guia de la comunicació de la Comunitat Valenciana*, editada per la Generalitat, dona la xifra de 103 televisions comptant-hi les analògiques, les de cable i les municipals. Una llista facilitada per José Ignacio Pastor –de tipus orientatiu– realitzada

L'atorgament de llicències de televisió digital terrestre anunciat per González Pons implicava que totes les televisions no beneficiades amb la concessió tenien una data límit per a tancar.

Entre trenta i setanta televisions al País Valencià són il·legals. Totes les televisions que no tenen una llicència de TDT haurien d'interrompre les seues emissions. Però la Generalitat Valenciana només va a per TV3.

el 2006 parla de 94 televisions. Si en descomptem les adjudicatàries de llicència de TDT i les que s'hi han associat d'alguna manera, hi ha les aproximadament setanta televisions que emeten al País Valencià sense cobertura legal.

La Generalitat vol posar ordre en el mapa televisiu valencià i, de fet, reconeix que hi ha més televisions il·legals que legals. Fins ara ha tingut mànega ampla i ha deixat que el sector s'auto-

regule. No debades, moltes empreses que no han estat agraciades amb una llicència de TDT s'han fusionat o associat amb d'altres que sí que tenien la necessària concessió, o han passat a emetre per cable. Però el Consell ha avisat que hi actuarà, tard o d'hora.

En el cas de TV3 s'ha actuat per motius politicoelectorals –cosa que no es diu– i perquè emet per freqüència digital, al contrari de la resta de televisions sense autorització, que ho fan per freqüència analògica. L'altre argument de la Generalitat és el fet que TV3 és una televisió pública.

Per altra banda, com indica José Ignacio Pastor, “a les empreses beneficiades amb l'adjudicació d'una llicència de TDT que el 8 de febrer encara no hagueren començat a metre, se'ls podria llevar la concessió”. Explica Pastor que l'emissió televisiva és un servei públic que es pot realitzar de diverses maneres, “però que s'ha de fer”. El delegat del socialistes en matèria audiovisual explica que no realitzar aquestes emissions “és com si una empresa que té la concessió de recollida del fem en un municipi, no ho fera”. I només les empreses amb

EL TEMPS

Entre 1995 i 2002 nasqueren més televisions que en els catorze anys anteriors sota l'aixopluc de les desregulacions impulsades pel Partit Popular.

Tant Punt 2 com el 33 són il·legals perquè les autonomies només poden tenir un canal de televisió analògica

concessió autonòmica, *Las Provincias* i Televisión Popular del Mediterráneo (COPE), i alguna de local emeten continguts a hores d'ara.

Entre legal i il·legal. Sovint s'empren indistintament els termes il·legal i legal. Però descriuen situacions diferents. Les televisions legals són les nascudes abans del 1995. Fins llavors, hi havia una mena de buit legal. Aquell any es publicà la Llei 41/1995 de televisió local per ones terrestres, un text

legislatiu provisional fins que arribara la transició cap a la televisió digital, ço és, fins que hi haguera un pla tècnic.

Aquesta llei no va arribar a desenvolupar-se. En el seu lloc, ja amb el Partit Popular a la Moncloa, es deixà el pas a un *laissez faire* que va estimular el naixement —com bolets després de la pluja— de diverses televisions. No debades, entre els anys 1995 i 2002 aparegueren més televisions locals i comarcals que en els catorze anys anteriors.

Les televisions que començaren a emetre després de l'entrada en vigor d'aquesta llei són les que es consideren il·legals. Ara, les adjudicacions de TDT posen fi a aquesta distinció, ja que només és legal la televisió que ha rebut la llicència administrativa de mans de la Generalitat.

Una alegialtat estesa a tot l'estat. La mateixa Generalitat Valenciana també incorre en una alegialtat en el camp de l'audiovisual des de la darrereria dels anys noranta, quan començà a emetre el que avui coneixem com a Punt 2, que per a aquell temps es deia Notícies 9.

La llei del tercer canal del 1983 preveia la creació de canals de televisió autonòmica a cada comunitat autònoma. Però només n'establí la creació d'un per autonomia. Per això, tots els segons canals de televisió autonòmics són il·legals: Punt 2, el 33, ETB 2 al País Basc, o Canal 2 a Andalusia. Amb la TDT, aquest problema se soluciona, ja que s'han previst llicències per als segons canals autonòmics públics.

Però mentre la Generalitat Valenciana vol posar fi a les emissions de TV3 al sud de la Sénia, que considera il·legals, les de Canal 9 arriben al sud del Principat i a les Illes Balears, d'igual manera que IB3 es veu a Barcelona a través del repetidor de Collserola. Una història que confirma que a l'espai comunicatiu valencià la legalitat és l'excepció.

Borja Català

El que no valia per a BTV val per a TV3

Que l'instigador del tancament de les emissions de TVC al País Valencià ha estat el PP, ho sap tothom. Dit això, l'assetjament i tancament de les emissions de TVC a les comarques del sud no hauria estat possible segurament sense la passivitat, per no dir complicitat, d'alguns polítics catalans. Només cal recordar la lluita per les emissions de BTV (la televisió pública de Barcelona) més enllà dels límits de la ciutat.

L'abril del 2003, en plena precampaña de les eleccions locals, el Govern de Jordi Pujol va ordenar tancar el canal de BTV que emetia per al Vallès. La secretaria de Telecomunicacions de la Generalitat del nord va sancionar amb 420.708 euros l'emissora municipal i ordenà el tancament de la freqüència a través de la qual BTV emetia al Vallès.

El pretext de la decisió era que la situació de BTV era il·legal i que interferia el senyal d'Antena 3 TV. El responsable de l'emissora municipal, l'alcalde de Barcelona, era llavors Joan Clos, l'actual ministre d'Indústria, que va titllar la decisió d'"atac a la llibertat d'expressió". "Arbitrària, opaca i sectària", una decisió que pretén silenciar "una veu plural" era la manera com jutjava aquesta decisió el llavors només primer secretari del PSC, José Montilla, abans de passar pel Ministeri d'Indústria i presidir la Generalitat de Catalunya. Avui BTV emet en una freqüència de TDT al Vallès. El ministre Clos i el president Montilla saben què significa lluitar per una emissora. Avui, ministre i president no semblen recordar-ho.

Enric Rimbau